

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 2 . 50 . . . . . Egy szám ára 12 kr.

Külföldön az év folytatásán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: KÖRÖSI-NAGY-ÚTCA, 7. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-ÚTCA, 184. SZ.

HIRDELÉSI DÍJ:

4 hasáhos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetésekhez külön árlépcsős adatok.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Pünkösöd napján.

A vallás szent ünnepének nyugalmas csendes megülését városunkban ezúttal a követválasztási mozgalmak zajos izgatottsága váltja fel. Egymást érik a különféle programbeszédok, melyek a nép felvilágosítását, a tisztább gyarlóságnak megszűnését, a tisztább meggyőződés ösztöne nyilvánítását közvetíteni s eszközölni lennének hivatva. Ámde a különböző személyes és pártérdek, az egyéni hiúság s az emberi gyarlóságnak megannyi tünetei végeredményben éppen ellenkező hatást gyakorolnak, s a felvilágosodás zászlajának lobogtatása helyett a sötétség, gyűlölet és visszavonás magvát hitegetik, s útszököt dobának a különben is gyűlölköny izgatott elemek közzé. Ily körülmények közt hogyan ünnepelhetnének békében, nyugodtan? s buzgó főhazúkat a szentünnep segítségével csak abban fejezhetjük ki, vajha a szentlélek megszállná a nép apostolait is, hogy a népek ezreinek nyelveit egyeztítse hitre, hazá- és embertársi szeretetre, türelem és békességre vezéreljék. Ha ezeket hirdetnék, s ha ezt elérhetnék, az lenne ránk néve a szentlélek eljövételének ünnepe, valódi nemzeti ünnep.

Valóban sajtóságot jelenségekkel találkozunk a pártéletben, s az elvek harca körül nem ritkán érvényesülni látjuk a mondat igazságát, hogy „a cél szentesíti az eszközöket”. Ugyanazon elv körül csoportosulók, tehát ugyanazon pártot levők különböző eszközökkel s más-más úton igyekeznek céljüket elérni. Ime a helybeli függetlenségi párt két jelöltje három napi időközrel tartotta meg programbeszédét, s míg az egyik három nappal előbb a jogegyenlőség és vallásszabadság nagy eszméit hangsúlyozza, s az antiszemi-

tizmus elvetésében a legszélsőbb határig elmegy, sőt még a külföldi zsidóságot is be akarja költöztetni az országba: addig a másik három nappal később a zsidóságot mint veszélyes elemet az országból is száműzni akarja — törvényes eszközökkel.

Ime ekként szentesíti a cél az eszközöket, egyiknek zsidó választókra lenne szüksége, a másik az antiszemitizmussal kaczerkodik, hogy a magar részére ezeket is megnyerje. Üres phrasisok és cselgóságokból áll minden fegyverők, melyeket a szükséghez képest most emigy, majd amúgy alkalmaznak, az ösztönös és nyílt szívűségnek teljes kizárásával. Ezen fegyverőkhöz mi ép úgy nem nyúlhatunk, mint az antiszemitizmusnak romboló, gyűlöletet gerjesztő állam- és társadalmiellenes eszközeihez. Mi nem üres phrasisokkal, hanem a tények kérelmetlen logikájával igazoljuk pártállásunkat, melynek ösztönöségéhez a gyanú és kételkedésnek árnyéka sem fér.

Éppen ezért mi sem ama képviselőjelölt, sem ama pártorganum eljárását nem követhetjük, mely most a zsidóságot mézes mázos szavakkal s ígéretekkel a magar részére csabítani törekszik, sőt azt erőlködik kimutatni, hogy a zsidóságnak csak az ő pártjukon van helye. Bezzeg nem így beszéltek a decemberi választások után, s akkor, a midőn az önmagában tehetetlen antiszemitizmust győzelemre segítették. Nélkülük ma már városunkban csak hirmondó gyanánt tűnnek fel egy-egy elvadult antiszemita; míg most az ő nyílt támogatásukkal megerősödve állanak, s az általuk elnevezett sakter pártnak is feje tetejére ültek. Úgy látszik ezek már mind feledésbe mentek, de nekünk élénk emlékeztetünkben élnek mind

amaz események, melyek az antiszemitizmusnak megannyi éltető elemei voltak. Tekintsenek csak vissza arra, hogy éppen egyik jelöltjük az antiszemitizmus diadalát kivilágítással ünnepelte, s hogy ugyanazon pártorganum a zsidóságról miképp nyilatkozott. Ama párt követeli most a zsidóság támogatását, melynek vezérférfiai közt ott ül többek közt az is, kit az antiszemitizmus ép úgy vezérolkodik számítottak és számítanak ma is, ha a körülmények úgy kívánják?

Hosszas volna mind ama fonák eljárás és gondolkodás részleteit elősorolni, melyekkel egy párt a maga gyengeségét takargatni, s mások hiszékenységét saját előnyére felhasználni igyekszik. Nem is akarjuk ezt tenni, de igenis kívántunk rámutatni mind ezekre, hogy zsidóvallású választó polgáraink figyelmét felhívjuk az e fölötti gondolkodásra, s a tények elfogulatlan megítélésére. Mi a zsidókérdésben nem mondunk sem többet sem kevesebbet, mint a mit eddig mondtunk, s ezek mellett nincs szükség arra, hogy üres dédelgetéssel, sőt hízélgéssel igyekezzünk párhíveket szerezni. Ma csak egy párt van az országban, melynél az antiszemitizmus gyökeret nem vehet, s ez a szabadelvű párt; míg ellenben az egész antiszemitizmus a függetlenség párti rögeszméknek egyik valódi torzszülötte. Ehez kivált városunkban nem kell kommentár, s azért fontolják meg jól az illetők és vigyázzanak, nehogy a csabító szavak által tévútra ragadtatva ép ellenkező cél elérésére nyújtsanak segédkezet. Jelszóg legyen az, hogy bizalmat bizalommal, ösztönöséget ösztöne odaadással kell viszonzani. Ez a mi véleményünk, kéreünk elfogulatlan ítéletet.

A napirend.

Képviselőjelölés, programbeszéd, korteskedés vannak napirenden, s a pártok elveiket, néhol csupán érdekeiket, minden kezük ügyébe eső tisztességes, sőt itt ott nem tisztességes eszközökkel is, érvényesíteni törekvesznek.

A korteskedés feyvereit használják a pártok, a különbség egyik vagy másik részben abban áll, mennyire válogatóság az individuunk, kik a pártot alkotják, s a vezető mennyire válogatóság az eszközökben, kik a pártokat vezetik.

Mi, kik a szabadelvű pártunk elveken alapuló meggyőződésből vagyunk hívei, s ott állunk, hogy pártunk buzamos időn át való működésének eredményeire is felelőt fövel hivatkozhatunk, — a korteskedések idején feljogosítva érezhetünk magunkat nemcsak arra, hogy buzditásképen egy-egy megereztett nagymondással elszóljuk magunkat, — hanem kihíva érezzük magunkat ellenzéki honfitársaink által nagyon gyakran arra is, hogy magat az ellenzöket, annak kicsiny és nagy embereit, azokért a miveletékért, miket pártunk ellenében könnyű vérel megerecselkeszenek, saját pártunk jól felgottat érdekében legalább is olyan modorban támadjuk, miként velünk szemben ezt öök mindennap megteszik, s egészen helyén valókn tartják, nem válogatva a feyverek és a feyverviseleés módjában sem.

S ha mégis tisztességtelen feyverekhez nem nyúlunk, s az ellenzöket, az általuk használt korteskedési rendszerben nem követjük, olyan két okunk van rá, melyeket mi soha szemöl nem tévesztettünk, s nem fogunk tévesztetni ezután sem.

Egyik az, hogy meg vagyunk gyözdöve, miképp a magyar nemzet maga elítéli, s elfordul attól a küzdelemtől, mely vakon odavetett, vakok által felgottat jelszavak után indulva, a küzdelem hevében olyan eszközökkel ragad meg, melyek csak azon forradalmi tanban „a cél szentesíti az eszközöket” találnak fele részben magyarázatukat, menségüket pedig épen nem.

Nem is szölnk a záptojás, közápor, firkósbót, tör és revolverben kifejezett érvekről, nem a minden becsülettel sárba tipró hírlapiródalom, parlamenti botrányhajászat, vallásos düh által szittott, táplált és vezetett

TÁRCZA

Hosvai—Arany Toldija.

(Folytatás és vége.)

Toldián az igazság üli diadalát az állnokszágon. Toldi Lörincz idösebb fia a király körében él, öcsése pedig Miklós özevgy édes anyja mellett és béresek között tölti napjait, bár vágyai magasabba törnek, s van is benne elég testi és lelki erő vágyai valóstására. De épen ettől fél a rossz lelkü testvér, s mindenképp meg akarja semmisíteni nemes szívű öcsését. Ezért hazá megy, Miklóst öknélkül sértegeti, s végre szándékosan gyilkosságba keveri, hogy elveszítse. Miklós titkos bucsút vesz ödes szerető anyjától, s bujdoskolvá Budára indul a királyhoz kegyelmet kérni. De bátyja már megelőzte, s álnok tettetéssel bevadolta a királynak, reméve, hogy megnyeri a gyilkos örök-résztét, de a király átílt György ravasz szándékán, s öcsése örökségét annak ígéri, ki legyözi a Buda alatt öldöklöt cseh vitét, kivel már senki sem mer bajt vívni. Ezalatt Miklós is Budára ér, s ott egy özevgy asszonynak, kinek két fiát megölte az öriás cseh vitéz, megígéri, hogy bosszút áll a csehen. S épen jökor érkezik Bencez anyja titkos ajándékával. Bajnok ruhát, feyvert szerkes, megkötödi a cseh vitézzel, legyözi, s ekkor kegyelmet kér a királytól. A király megkegyelemz, maga mellé veszi, bátyját nemesak elüzi az udvartól, hanem még a jószágát is Miklósnak adja. De a nemes szívnem nem kell a bátyja vagyona, hanem még a magatét is neki oda adja. A király most saját kardját adja Miklósnak, s hogy mekkora örömet szerzett vele: mutatja az, hogy „Dariusz kincsének még oda sem nézne. Mikor így ünneplik a daliás gyermeket, anyját látja jöni

a korlátok fölül. Elfelejtett mindent és futott előbe, kímélve soritá páncélos ölébe, nem szöltöt egyik sem, nem sirt, nem nevetett, csak az öreg Bencez sirt a hátok megett. Így szerette anyját a daliás gyermek, szívét nem bántá még nyila szerelmek: s aztán sem lépett soha házasságra”. Ez a mese maga egyszerűségében, s az utóbbi két sorban megtaláljuk kulcsát is a megrendítő tragodiának, melyet „Toldi szerelmé”-ben találunk. Lajos, mint jó király, járja az országot. Eltáradva megáll a Rozgonyi házánál, s ott a mint Piroskát ölsözör meglátja, lelkeben egyszerre hös Toldinak szánja. Megszáll a gazdánál, a ki nem ismer rá, vidáman telik az idő, s az öreg titkos óhajátát megértve, egyetlen leányát füsítja, s rábeszéli, hogy leánya elnyeréséért tartson lovagjéteket. Rozgonyi beleegyezik, s titkon Piroksa is, mert remélte, hogy Toldi is viv érte, mert egyszer látta őt, s azóta nem bírja feledni: most meg épen Toldi képét látja vízben, égen, napban, még szemét behunyva is foly az ígélet. Oh szív ödes álma, ha álom nem volnál! Percz, rövid, muló percz, soha el nem múnlál! Róssa mindig nylnál, el sem is virulnál! Szerelem, szerelem, jaj be áldott volnál!

Közölget a nagy nap, de Toldi csak a király határozott parancsára megy el, hisz ögy se vi a lányért. Megérkeznek Keszibe Rozgonyihoz, ki igazi magyaros szíveséggel fogadja vendégeit, s aztán kezdődik a bajvívás. De Toldi sehoggy sem találja magat, unja a pihenést s egyszerre elhatározza magat, hogy viv, de a hozzá hasonló Tar Lörincz képében, s mivel az balkezü, viv balkezre, így is legyözi ellenfeleit, csak egyszer véve segítéggül jobbját. Ez elég volt, hogy Piroksa megösmérje: hiába a vak szerelem mindenekben állt. A titkos szerelem ögy pirja rohanja meg arczát, s visszalöké fátylát, s a mint ölsözör most Toldi odaveti szemét, szá-

szorosan megbánja a játéket, mert ezt a szempillantást soha el nem feleli! Az a virág, mely a vadon sziklái közt is megterem, az első szerelme egyszer nyíló virága megtermett az ö ödegg hideg szívében is. Mint sebzett vad rohan el a bajvívó helyről, s nagy kérsödre söt nélkül nyit be sátorába, s miután sokígy vergődik magába, elkezdi csendesben a beszédét szája: „No Lörincz! van azéd feleléged, de becsüld meg ösztán, javaslom néked! Tudom, a két szemed drága, fiam Lörincz, de az asszonyt, mondom, jobban ápolj, örizd”.

Lörincz szentül ígerte, s örömmel sietett a jutalom elvételére, de alig került Piroksa elébe, a lány sikoltva roskad ösze: felismerte, hogy nem ez a vivő, s a másik csak játékból tört lánszát kezdte. Szerelmét kígnyolvá, magat, mint leszakított virágot eldobottnak érzé, s megöförtet szerelme fellázadt a séröt ellen, s kimondta a rettenetes szöt, hogy csak azért is s épen azért, Tar Lörincz felesége ak ar lenni. Oh szegény Piroksa, s szerencsétlen Toldi, minek volt a játék, minek ez a daez most, valljátok meg a történeteket, s akkor... de nem! ti harczra hívjátok a szerelmet, azt a hatalmat, mely ödv és pokol határain uralkodik, ne játszatok a szerellemmel, mert keservesen meglakoltok. De már késő, a koczka el van vetve, s a minek meg kell történni, megtörténik, lelkinyugodalomk soha meg nem lelik.

Toldi a jegyváltási ünnepepny után — hol hiába igyekszik szerelmi fájdalmat elaltatni — anyja karjai köze menekül, ki rögtön észreveszi, hogy valami búbanat emészté kedves gyermekét, s midön megtudja az okát, nem lélekig vizagsztalni, hogy van még lány a világon; de fia sebére nincsen balzsam, s csak azt hajtja: „Soha, anyám, egy se, ha aranyból lesz is, de még elfeledem ezt is”. Hisz jón a prági kaland, s annak izgalmai között lesz módja feledni. Elbúcsúzik anyjától s az

ifjú Bencez kíséretében Budára megy. Piroksát is fölívite atyja a királyhoz, ki őt a bosnyák bán leánya mellé rendelte, a ki meg titkon Lajos királyt szerette. A prági kaland fényesen sikerült, a magyar király megalázta ellenségét, s Toldi itt is csudaként mivel bátorosságával és erejével, miért adományul Szalontát kapta a királytól. De Piroksát feledni nem tudta, s visszatért útjában már avval az eszmével is megbarátkoztatta hös szerelme, hogy földfeleit rüt játékat a királynak, s kegyelmet kér, hogy Piroksát elvehesse. Piroksa sem birt fájdalomával, s már kész volt megmánsítani akaraját, ha Toldi nyíltan föllépvé bünbűnöz szível igyekeznék elfeledtetni a méltatlan árulást. De mondm már, hogy a szerellemmel játszani nem szabad boszulatlan: lám most is meghiúsítá a szeröt szívek titkos óhajátát; mert hazatört útjukban Toldit lovasgás szíve komoly veszedelembé ejté, s midön innen csudalatosan módon kiszabadult, s újabb vitézi fogadását teljesítve végre hazaérkezett: már késő volt. Hiszen várták is itthon, szíveszakadva várták, de Bencez ügyefogyott diokésvével elázta a boldogság útját, mert esküvéssel fogadta, hogy az ö ura királyi lönyt vet feleléggül. Végös csapás volt az Piroksa szívére, s megalázva magát, öreg apja óhajátát teljesíté, s tört szívet bár, de adott szavához híven, felesége lett Tar Lörincznek. Nem így Toldi Miklós, az erős vitéz, hevesvéri daliás: a mint Benceztöt megtudja, hogy Piroksa „megesküdt minap a templomban”, örülten rohan ki a hideg éjszakába, magán kívül szöguld Buda útcazán, bosszús indulatnál kerülgeti, özi a Rozgonyi házát, végre dülbe csillapodván, felvirágot egy korcsma útcazi kopádján. A mint innen hazafelé indul, Isten igralmazs neki, — Lörinczezel találkozik. Nem akarja látni, de az örmötöl ragyogó arczzal hívja magához vacsorára, hisz ögy is csak ketten vannak most. Toldi veszedelmet sejt —

antiszemita szónoklatokról, melyek Jókai-val szólván mind olyan korteskedési eszközök, a melyek magát a célt megsejtségteleníteni vannak hivatva, egyedül arra hivatkozunk, midőn az ellenzék nyilvánvaló tényeket eltagad, intézményeinkről becsérelőleg emlékezik, s úgy festi le szép és válogatott, de hazugsággal összerakott mondásokban pártunkat és annak működését, mintha ez naponként Ausztria érdekében, hazánk boldogságát áldozná fel; arra pedig soha nem is gondolna, hogy a magyar hazát, s benne a magyar nemzetet, naggyá, boldoggá tegye.

A másik okunk pedig az, hogy bár meg vagyunk győződve, hogy a mostani ellenzék a szabadelvű kormányt soha megbuktatni nem fogja, szükségünk van ellenzékre, mely mint Jókai mondá, az alkotmányos életben ugyan azt a szerepet játssza, mit a testi szervezet működésénél az épe.

Keserű, de szükséges. De habár ezen két fontos ok arra bír is minket, hogy tisztességes fegyverekkel küzdjünk, a „napirenden” kivált, lehetetlenné teszi, hogy a magunk modorában ne korteskedjünk.

Ezekhez képest tegyük tehát kérdésbe, voltaképen kik legyenek azok, kik a mi pártunk, a szabadelvű párt elvi élethalál harcot vívnak, s vajjon amaz elvi alap, melyen azok állanak, megérdemli-e azon erős küzdelmet, mit a nemzet ezek érdekében saját maga ellen vív?

A függetlenségi párt — ez a legrégibb, legjogosultabb, elvi alapja is van, erről szólunk legelőbb, — egy dicső eszmét, egy ideált tűzött magára, mely minden magyarnak eszménye, ideálja, ki hazáját szereti. Amde viszonyaink közepebe ez az eszménykép csak úgy lesz elérhető, ha azt a roppant tölváltságot, melyet a mohácsi vérsztől kezdve negyedik századon át a mai napig, az idő és események kérélethetlen logikája teremtett, nem egy kérelmesel mindent koerkázatait igyekvünk átugrani, hanem lépésről-lépésre, fokról-fokra, óvatosan vigyázva, építgetve a biztos haladás útján fogjuk megközelíteni akarni.

Aztán gondolkozzunk csak, ugyan ez a szegény nemzet, melynek épen — nem igazán ugyan, de korteskedésből — ez a függetlenségi párt naponként a tökmönkészt jószágátja, a függetlenség összes kelleikeihez honnan venne azt a tömönkészt kincset, melynek 1/2-a is oly sokszor felhánytorgatott terheket rak vállára?

A külön vámtérületből talán? Hiszen igaz, a behozandó ipar- és egyéb szükséges cikkeket megvámolhatnánk, s ez a vám egyedül a miénk lenne, de hát a szomszédok által kivitt cikkeinkre, gabánra, hizott marhánkra, sertésünkre és minden nyers termékünkre vetendő retorsív vám mivé tenné gazdaközösségünket, s vele a gazdálkodó Magyarországot?

Nagyon keveseszen csalódnának mindazok, kik a függetlenségi párt elvi szerent gondolkozván, ennek a szerent találják. S ez a családás végzetes lenne különösen azért, mert ez a párt folyvást azt erősítgeti, hogy a szabadelvű párt és kormányt folyvást az adókat emelgeti, s egyszer csak arra lenne kénytelen ébredni, hogy az adót neki is emelni kell, mert a függetlenség kívánalmai

nem fogadja, visszautasítja: „Ne híj te magudhoz soha engem Lőrincz!” de ez nem enged, dicsekszik boldogságával: nézze meg ha nem hiszi. Toldi nem mond ekkor sem igent sem nemet. Egész nap kúzd magával, de vágya erősebb akarvánál, s most tisztelt halgatóm a folytatást a költő szájába adom, hadd mondja el ő a végső katasztrófát: „Egyszer, csak ez egyszer — de mit ér, mit használ! Látni Piroskáját — jaj! nem övé az már, Töle hideg búcsút — azt sínes joga venni; egy néma sohajtást — jobb oda sem menni. Hátha szíjja vére — de galamb lesz, bárány; Vájljon meg örökre — meg, ez egy percz árán; keserűbb lesz akkor — legyen; azt szomjúzza; — Igy habozott a hős: de az örvény házza. Piroška szívt é szaporán döbenték Úra dicsekvési: ki a mai vendég; vére-halott ajkát emel tiltóra: de a beszéd elhal, nem veheti szóra. Egész nap az Isten mind csak azon kérte, hogy Toldi ne jöjjön (hisz úgy se ígérte); s egész nap a szívt mind csak azon kapta, hogy ha felé sem jön, megpede miatta! Azaz egy pillantás, amaz első edes marczonjól, iszonyú, de gyönyörűsége, repeső, örvendő, bánatos és bánó, felelő és kérdő, viszont szemrehányó; Tilos, ámbár búzke egy isteni jogra, kárhozat, üdvösség mennyre, sötét pöka, kétségbeesés, hol odavész, test, lélek: azaz egy pillantás ezt érzeti vélek”. Elmúlt az első pillantás baj nélkül, a vascora vidáman folyt, s már-már végefélé közelgett, midőn erdei süldőt hoznak, Lőrincz kálkzettel akarja szelni, de Toldi nevetve kapja el töle, s „s akkor nem tudom én mely csinálna ördög, a kis bor-e, melyben ajka megfordított, vagy az érzés, a már elmentet, régi, sügta Piroskának, hogy ezt mondta neki: „Édes Uram, midőn is tettei kegyelmed, kiméli a jobbot, a balkepes mellet? Tudom én, jól láttam, mire képes jobbjá: hát a viadalkor az utolsó kapja?” Lőrincz erre dühében arcul úti nejt,

szerint rendezett küllgy, hadügy, pénzügy stb. óriási költségei annyiból, mit ma fizetünk, körülbelül se telennék ki, s az adomeletlen túl egyéb mód a költségek előállítására neki sem állana rendelkezésre.

Gondoljuk el csak, hogy ha mi a függetlenségi párt elvi szerent járván el, szótéphetünk a közönséges és az ezekből származó kifolyó törvényeket, a magyar marhatenyésztő, földműves minden biztos piaczárol ki lenne zárva környökörül, aztán bekevertkezének ránk is amaz idők gyönyörűségei, mikor hájas piritusra zsúrt ihatnánk, vagyis bele fulladnánk a magunk zsírjába.

A függetlenségi párt elveiből, álláspontjából kifolyó eme részleges állapot is nyilvánvalóvá teszi minden gondolkodó előt, hogy melyik párt van a magyar ember helye, ki hazáját igazán és úgy szereti, mely szerent a majom ölegetéseitől különbözik.

A másik ellenzékéről, mely magát mérsekelnek nevezi, mely velünk szóval egy ugyanazon közzjogi alapon áll, de tetteivel a függ. pártos is tüntez, ezúttal nem szólnunk. Hívei sinesenek itt ez idő szerent, aztán az egész párt csak Tisza Kálmán elleni személys gyűlöletben találja a lélfeltételt, azért rá időt vesztegetni nem is akarunk.

A harmadik az úgynevezett antiszemita függetlenségi, vagy függetlenségi antiszemita párt, mely ha nem is országiszert, de városunkban most számot tesz, s mennyiben a felső-kerület függetlenségi párti derék (?) választói egy izben már diadalra segítették, s ma úgy látszik szintén azon vannak, hogy az a párt jusszon diadalra.

Az antiszemita elvek Oroszországból jöttek hozzánk, abból az Oroszországból, melynek pusztá felemelítése is a becsületlen magyar embert borzongásba hozza. Fa gyűlöletet, vallási túrelmetlenséget hirdet annak a magyar népnek, melynek neve egész Európa előtt a szabadság, testvériség és egyenlőség szenthá romságát vitott dicső harcokból lett ismeretes. És mind ezt miért? — azért csupán, mert egy szerencsétlen népfaj, mely két ezer év óta üldözötte, megvetette, egysegyedül olyan életmódra volt utalva, melyen a legkevésbé türeht helyzetet csak úgy érthette el, ha pénze volt s ezzel nyomonú helyzetének kinaít megválthatta! — azért, mert ezen életmód kifejtette náluk többeknél talán, mint más szerencsés helyzetű népeknek az érzéket oly pénzszerezési módokhoz is, melyek sem nem törvényesek, sem nem tisztességesek; azért mert találkoztak között csáló, uszorás, talán több a számarányhoz képest, de nem egyedül közöttük, mert bizony csak azért kell nézni talál más vallású csálót, uszorást, szédelőket, ki látni akar, eleget.

Ez az antiszemita párt faj- és vallásgyűlölettel eltelve, nem akar kevesebbet, mint az úgy is néptelen Magyarországot 6-7 százszor szorgalmas, munkás, vagyonos polgártól megfosztani, s miért? mert egy képtelen fölvetésből, még képtelenebb következtetésre jutott.

Ennek a pártnak elvei a függ. párt ziszlajára vannak felagatva; megtagadja ugyan egymást a két édes testvér, de a ki jól megnezi őket, lehetetlen, hogy tisztába ne legyen egy ágyból lett születésük iránt. Belze bub volt az apja annak a függetlenségi pártinak

s ekkor elborzadva futásnak ered, Toldi a nagy késsel utána, de előbe áll Piroška, s kezére omolva, kéri szerellemmel: Toldi csilapal, s „kebeléhez vonja rejtező orcáját, szorítja, öleli titkos menyországot, s leha-jogyan sürű, öfenelett csókra, közben susogását így tördeli szókra: „Jer! he! he! he! erővel zúditja lehelle: „jer velem — elvislek — parapám nyergelve — oda hol még szellő — napnyépe se lejlen — megvédlek egy ország — mind a világ ellen!” Piroška csak most veszi magát észre, s esdölge csak ennyit mond: „becsületét véd meg, oh lovag egy nök!” „Elg! a lovnak, hogy belássá retentő bünént: s nagy keserű búság leve búcsúzása, s ment, hogy soha többé Piroškát ne lássa, s ezután pokol lett mind a hármuk élte, s Piroškát csak az imádság menté meg: az imádság, mely a szerencsétlenek utolsó támasza, vigasztalása, mely akkor is megmarad, ha minden más kidől. De Toldi őrvöngő fájdalom Szalontára úzte, hogy sebére gyógyító irt keresen a munkában, vadászban, s végül a tivornya kábitó fertőjében. Háiba minden, felúttal lelkenek enyhét nem talál, s megundorodva önmagától, üldözve hosszúsz, vézertes szerelmétől, anyja megérkezének híre menekül, édes pöka szinbélyre Budára, hol már halálra keresik. Tar Lőrinczet iszonyú félelem, de Toldi minden veszelő dacára kilési Lőrinczet, s magával hurcolva a Dunaszégre — párbajban megöli, de egyúttal megöli úgy a maga, mint Piroškája boldogságát: a férj vére örökös választófal — folytonos lélekgyötorem. A végzet betölt — a kijátszott szerelem megbosszulta magát, s bosszúja kihat az egész életre. Lám, hogy nem szabad játszani vele. Toldi a hegkek közé menekül, Lőrinczet haza viszik, s holt férje láttára holtan rogy össze az asszony, s nemsokára két koporsót tesznek a Gellérthegy szikladregbe, de Toldi oda is beront, s itt

is, ki Mocsáry és Liptay elvei szerent beszél a zsidókérdésről, Lucezifer k. a szülte azt az antiszemitát is, ki Istóczyra, Vadnayra s Verhovayra esküszik. Belze bub és Lucezifer együtt nemzette őket.

Es ez az antiszemita párt híveket talált Kecskeméten, vezetői között ott látjuk értelmes gazdaközönségünk jó részét. Ugyan tegyük szívórkézeket: hazájukat igazán szerető, városuk becsületét szívökön hordozó magyar embereket illete ilyen pártállás?

Hát hiszen értjük mi, hogy a függ. párt hosszú időn át hallott hazugságokat meg-unhathatt, értjük, hogy mikor a felkeltett várakozást minden újabb választások hiábavalóvá tették, megingott hitük a párt elvi és vezetői ígérgetés iránt, de nem tudják-e, hogy az az út, melyre most léptek, nemcsak ezéla nem vezet, de veszedelmes és dicseleltenégyirát? Nem tudják-e, hogy mily kérelmetlenül vannak elítelve Kossuth által valamennyien az antiszemiták? S végre nem ismerik a közmondást: „Bölcsesség kell ahhoz, hogy meggyőződésünket jobbra változtassuk?”

Önöknek ott az antiszemita táborban most függetlenségieknek nem a lett volna a köteletségük, hogy mikor a 17 éves hazugságokra épített várakozást megunták, egy még képtelenebb kilitásokat ígérő párt megalkotásáról a becsületlen alkusz szerepére vállalkozzanak, hanem az, hogy látva állásuk tarthatlanságát, s belátva a mi pártunk által elért eredményeket, hozzánk közelítsenek.

Ime, alkotmányosságunk 17-ik esztendeje igazolja a közzjogi alap ezélszerűségét, s a szabadelvű párt álláspontját lefolyt 3 választás, s most a negyedik feljegy megerősíteni.

Hogy e hosszú időn át mit tettünk az adott alapon, itt elmondani nem lehet, de olvassák a pártatlanul itélő külföldi lapokat ma, és vegyék elő ugyanazokat az elmúlt időkörül, majd meg fogják látni a különbséget a „ma” és az „akkor” között. Vagy vegyék szemügyre minden téren azt a rohamos haladást, a mit pártunk ezzel az elmaradott sze gyűlölettel megtett minden téren és tesz naponként, ha nem állanak is be a meglévő állapotok és kormányt magasztalói közé, bizonyára támogatni lesznek készen azzal a törekvéssel, hogy hazánk állapotát még előbbre vigyék.

Es mi az ilyen híveket mennyivel szivebben látóok táborunkban, hiszen a hiányt, a szükségeket, a tennivalókat velök együtt keressünk, pótolnók és eszelekednk. S egyútt követelünk a kormánytól mind azt, a mi lehető, a mi viszonyaink között kivihető.

Sajnáltnak, hogy ma Kecskeméten a szabadelvű pártunk nem a túhájtók ellen, hanem a visszaesés hívei ellen kell küzdenie, mert az antiszemiták valóban reakciónariusok a legveszedelmesebb fajból.

Ugyanazért, vagy talán épen e miatt erős hittel zárjuk be e sorokat, s azzal a reménytellemmel, hogy a szabadelvű párt a választások után, a „napirend”-en levő korteskedések dacára is megerősödvé, magasan tartott lobogóval kezében büszkén fogja kiáltani: Magyarok! A szabadelvű párt és Magyarország ügye. Együtt élünk vagy halunk, de az az ellenzék, melyet elérhetlen magasba helyezett ideál, vagy személyes gyűlölet vezet politikájában, a szabadelvű pár-

tot s vele az országot meg nem bukthatja. Az antiszemitizmusnak pedig a vallási béke honában, a testvériség, egyenlőség, szabadság dicső harcossai közt se helye, se jövendője nincs. Ez ellenében fogvver a törvény!

Választási mozgalmak.

Ezen is ácsont, Liptay úrnak, a kislefudinak programbeszédjén. Hát biz a nem sült bele, mint sokan hitték, s a fogadásokat ez irányban én nyertem meg, s a nyereség nyíltviszveten teszen. Elmondom, mi indított engem arra, hogy fogadjak L. P. mellett, mi más készítette dikkizójába nem sült bele? Semmi más, mint az, hogy tudtam, magamról tudtam, mikor mint kisládák a kihagyott pensumot tanultam, hogy azt a lecezt, mely vereske szedve, vagy kérdések és feleletekbe osztva, nagyon természetesen „magóva” volt betanulandó, úgy meg kellett tanulnom nekem is, másoknak is, hogy egy szó hiba nélkül, sorjába, keresztbe vagy vizsájáról, éjjelkor ágyból fölkelte is, el tudtam mondani, sőt azokat a kihagyott leceztéket, minkek nemudása testünk kimondhatlan részének bizonyos taktusra beálló fájdalommal érzésével lehetett kapcsolatos, a felsz folytán annyira betanultam, hogy felmondhatom ma is, akár csak L. úr a kislefudin, kit a szegyéntől való félelem tett bizonyára olyan okossá, hogy betanulta volna, ha mondókája sanscrit nyelven iratott volna is. Hiszem és valom, hogy elmondja vizsájáról is: hogy azonban keresztbe el tudná-e mondani, azt nem erőstem.

A mi magát az elmondott beszédét illeti, arra kevés a megjegyezni valóm. Kerekedem összefüztöz szárá, mely a függ. párt régi ígéreiteit szoserent tartalmazta, de se beszéd, se program. Elmondottát pedig elég csinosan, néhol tüzel, néhol lekelezéssel.

Igy például neki tüzesedett L. úr ott, midőn arra esküdt, hogy adót nem fog megszavazni, csak azt nem tudom, nem a gondolat tüze-e fel ennyire, hátha nem is lesz alkalma adót szavazni meg? Ott pedig, hol kimondta, hogy ő mindenké feltt katolikus, egészen neki lelkesedett.

Itt elbeszéltek egy epizódot. L. úrnak tetszett az, hogy összes csalódsága kérem csak a ki még nem hallotta! a szedő ott legyen a p-beszéde elmondásán, s épen egy szájtátva álmodó család mellet szólta el magát valaki, mikor a kijelentést vette: „mindenk előtt r. katolikus vagyok” — nem tudom, így szól az a valaki, tudna-e mégis keresztvetni? Azt nem tom — mondja rá a család, — de az „Isteni” meg a „Krisztusi” nagyon tudta hányni!

Ezután, mit különben tán előbb kellett volna tenem, áttérhetek szöfűzésének azon részére, hol a zsidókérdést megfoglyatta. Nagyon büzfölt. Nem hiába hagytak neki békét az antiszemiták, s bizonyára a jelenlevő N. I. se okélnék emelgette a kalapját. Nem egyéb volt az, mint kéjelgés amaz örömben, hogy „akár én, akár Persay, egy ördög, mossuk meg a zsidókat, a kerület szellemi tukrózódjék vissza fölléptünkön”. S úgy lön. L. úr az antiszemita, akarom mondani a kislefudin, fölmutta magát a kislefudiságbán, akarom mondani az antiszemitizmusban.

Ennyit ez által kislefudinokról, s a nagy napról, melyen 898 főr zászlót kitűzethette, s egy selyemszövetű aranypojtos, aranyfeliratos dispeldányanyal pártját a város ház udvarán a többi pártokkal összekeverhette.

A beszédhez B. L. úr tartotta a bevezetést, a hanghordozás, a tartalom rövid beszédjénél elképzeltek velem, mire került e férfának, hogy L. P. urat ő mutatta be, mint pártja jelöltét.

örvöngésében addig csókolja, mig az elrejteze alvó Piroška fölébred, hogy megkötözze magát s elatkozta Toldit. Elbódultan rohan ki a hős a sirból, s viszi magával hármas átkát — Piroška pedig zárdába vonul, s rémitő fárdalban nemsokára végkép elhervaszta az ártatlan gyenge virágot — s most ott nyugszik a zárda árnyas fái alatt. Toldi megy, bujdosik, barát ruhában részt vesz az olasz háborúban, s végre megnyeri a király kegyelmét, az átok alól feloldják, mert büntetésébe kiderült. Haza jön, de fájó szíve nem hagyja nyugodni — látni óhajtja Piroškát — titkon a zárdához megy, s ott egy sirkeresztben ime ezt olvassa: Ez a gyászos sir a Rozgonyi Pálé, ide fáj a szíve, jó leánya mellé — Végtelen fájdalommal omol a keresztre — s csak nagy idő múlva nyílik meg ajka: „Tiszta vagy, ott is vagy! hiszem erős hittel, oda vársz — meggyőztesz boldog szerelmemmel; addig soha e szív a gyászot ne ösmerjen, fogadom, s megállom, Isten ügy segéljen!” Megtörve hagyja el a helyet, s ekkor az önmagával, az udvarral, az egész világgal megbasonlott hős visszavonul Nagyfaluba, s még csak egyszer jellen meg a világ előtt, hogy a magyar czimet megmentse, váltása az olasz bajnoktól, de belátja, hogy ő már nem való ebbe a korba, elmaradt az időtől — de a király hivatja magához, elmegy hát oda, de csak vesztére, mert a szolgáló apródok kigúnnyolják, s ez oly nagy dübbe hozza, hogy közülök leüv vagy hármát — haraggal távozik az udvartól, s régi bújja nemsokára elemészti, meghal, hogy a maga ásta sirban talájon rég várt nyugodalmat. Eddig a mese. Szándékossan mellöztem a mellék eseményeket, melyeknek szépsége még neveli a nagyszerű mű érdekét, s nem rontja a műalkat egységét, kerekedségét.

Igy alakította meg Arany János Hlovai elszórt mondataiból a legszebb magyar naív

eposzt, melynek egyes részei mint láncszemek fűződnék egymásba, s oly léloktani igazsággal haladnak a végzeél felé, hogy a költő igazságszolgálatát, a maga megdöbentő nagyszerűségében érvényesüljön, a minőt csak egy Arany János lánglelke s művésze keze alkothatott. Ez teszi őt a legművészebb és legnagyobb költőknek, kiben a népies elem nemes izléssel párosult, mely művét egyaránt kedvessé, vonzóvá, érthetővé teszi minden körben, és a mi nagyságt legjobban bizonyítja az, hogy minél többször olvassuk elbeszélő műveit, annál több szépséget találunk benne, s annál nagyobb büszkeséggel valljuk a miénknek.

Mit mondjak jellemző erejéről, szép nyelvvezetéről? Tolditól elkezdve a legkisebb szereplő személyig, mindenik egy-egy élő alak: elég csak két szót szólnia, hogy teljesen magunk előtt lássuk erényeivel, hibáival, hiszen csak ezeket bemutatása is méltó volna egy külön felolvasásra. Nyelvvezete a maga egyszerű szépségében olyan, hogy vele egy magyar költő sem versenyezhet: erővel teljes, zengetes, s minden ízében magyaros. De minek magasztaljam tovább én, kit tán elfogultta tesz e nagyság bámulása — eléggé elismerte a magyar nemzet Arany nagyságt meg életében, s még inkább holtá után, midőn magot megszívtele — költőnk emlékszóbrára 80 ezer forintnál nagyobb összeget rakott össze, mintegy igazolva a költő jó szavait: „Nép, mely dicsőt, magasztalt így magasztal, Van élni abban hit, jog és erő”. De nekünk nem elég az ércszobor: lelkünkben emelünk élő oszlopot emlékének, hogy attól tanuljunk hitet, hazafiságot, egyszerűséget, becsületet, munkakerőt, kitartást, lemondást, lelkesedést és vigasztalást, s áldani a gondviselést, hogy nekünk Arany Jánost adott!

Nagy Ferencz.

Vasúti menetrend.

Table with train routes and times: Budapest és Bécs irányában: Gyorsvonat hajnalban... Személyvonat délután... Főlegyház és Szeged irányában: Gyorsvonat éjjel... Személyvonat este...

Felölös szerkesztő: BOODOR SANDOR.

MATTONI BUDAI KIRALY-KESERUVIZE orrosi tekintélyektől legjobban ajánlva MATTONI és WILLE BUDAPEST.

Gyapjúságot elad Hacker Lajos III t. 230. sz. 113 (1-1)

MATTONI-FÉLE GIESSHÜBLER legújabb égvényes SAVANYU-KÚT legjobb asztali- és lúdtó ital, Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

Csász. kir. osztr. szabadalommal porosz királyi miniszteri jóváhagyással. Dr. Borchardt's Illatos nővérszappan... Dr. Beringuier's zamatos koronaszappan...

Óvás! Óvjuk a t. közönséget, tisztelettel névszerint a Dr. Sain de Bontemard fogpasztyája... Raymond és társ, cs. kir. szabadalom-tulajdonos Berlben.

HIRDETÉSEK.

Árverési hirdetmény. A néh. Szabó Györgyné Csorba Klára hagyatéki ügyében kelt 2283/1884. sz. árvaszéki végzéssel, a hagyatékánál érkeelve levő kiskorú Madarassy Rózsa tulajdonához tartozó törökfái földbirtoknak két részletben haszonbérbe adása elrendelése...

KRONDORFI Savanyu-Kút "STEFANIA" Koronahercegnő forrás. Trieszt 1882 arany érem.

Szénsavdús, égvényes természetes asztali víz. Igen hathatónak bizonyult a légzési szervek és a gyomor bántalmainál. KAHL és TÁRSA Krunderban, Karlsbad mellett. Pataky és Nyirády 63 uraknál van. (12-6)

Árverési hirdetmény. A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Bódogh Károly végrehajlatonak Mészáros János végrehajlatát szenvedő ellen 125 ft tőke és járuléka iránt tolymatlan levő végrelajtsági ügyében a kecskeméti 203. számú tjkben 231. r.-sz. a. foglalt Mészáros János és Kovács Rozália Mészáros Jánosné nevében álló, adó alapján 643 ft-ra becsült, s emelőfoga az 1881. évi 60. l.-cikk 156. §-a c) pontja értelmében egészben árverés alá bocsátandó bázirtok tartozékaival együtt, s a kecskeméti 9707. sz. tjkben 431. r.-sz. a. foglalt Mészáros János nevében álló és 328 ft-ra becsült szőlőbirtok tartozékaival együtt — még pedig a főlivott törvény 163. §-a szerént a két ingatlan fele részére — Barta Terézia özv. Mészáros Pálné javára C. 2. C. 3. alatt bekelezett özevnyi szolgalmi jog sérelme nélkül, az 1884. évi augusztus hó 10-ik napján d. e. 9 órakor, mint egyetlen határidőben e kir. törvénzék tki helyiségében megtartandó nyilvános árverésen, az egyidejleg megállapított s a hivatalos órák alatt e tki hatóságánál, valamint Kecskemét város polgármesteri hivatalában megtekinthető feltételek mellett a kiküldött áron alól is eladandó fog.

Orvos bizonylatok "Margit" GYÓGYFORRÁSRÓL. Elnövsz tulajdonsága valamennyi szikéleges vizek között, — vegyi alkotászeinek szerencsés összetétele kevés szabad szénsav, de gádzg, félíg kötött szénsav tartalma. Dr. Korányi Frigyes egyetemi tanár és kir. tanácsos Jó hatásnak találtam a légutak és gyomorvályk-hártyáinak hurutos bántalmainál, a Seltersi, Radinai, Vichy- sth. vizektől különböző csekélyebb szabadszénsav tartalmánál fogva, s azért vörzsek kethetségénél, vagy a hol a vérkeringési szervek izgatásától kell tartani, a szénsavanyu dusabb vizek fölött előnyvel bír. Dr. Gebhardt Lajos egyetemi tanár, Rókus-kórház igazgatója. Kiválóan jó hatásnak bizonyult a légző-alkatu más ásványviz kórházunkban alig rendeltek, — csekély szabad szénsav tartalmánál fogva, oly esetekben is sikeresen alkalmazzuk, a melyekben a Seltersi, Giesshübl-, Gleichenbergi-vizeknek használtára határozottan káros volna. Dr. Navratil Imre egyet. tanár. Turok- gégé-, légző- és borhétagségben igen jó, kiváló hatást pedig akkor gyakorolt, ha az emített szervek bántalmával ronk természetű gyomorhaj volt jelen. Dr. Poór Imre egyetemi tanár. Gége-, tüdök-, gyomor, vízihólyag idült hurutját szintegy osztlatja, mint a Seltersi, Gleichenbergi, Giesshübl-, Elnövsz, hogy a betegék éltözettel isszák, s hogy sem bevésze, sem belélegezve, a fejben vagy tüdőben nem okoz semmi vertorlódiást. Dr. Kétly Károly egyet. tanár. Légző-, emésztő-szervek hurutos bántalmainál jó eredménnyel alkalmaztam, Seltersi, Gleichenbergi, Giesshübl vizek fölött kisebb szénsav tartalmánál fogva előnyvel bír. Dr. Barbás József Rókus-kórházi főorvos. Légző-, emésztő- és vizelő-szervek hurutos bántalmainál bátran versenyez a külföldi szikéleges ásványvizekkel. Dr. Bamberger Henrik egyetemi tanár, udvari tanácsos. Légző-, emésztő-szervek idült hurutjainál tapasztalt eredmény bizonyítja, hogy gyógyhatásában teljesen azonos a Seltersi-, Giesshübl- és Vichy-vizekkel. Dr. Duchek András egyetemi tanár, udvari tanácsos. Összetétele és kellemes ízénél fogva ajánlható a légző és emésztő-szervek kórállapotainál. Ez idő szerint Európa legelső és leglátogatottabb tüdőbetegék klimatikus gyógyintézet GÖRBERSDORF a "Margit"-forrás gyógyhatásáról. — Sok oldallal legkedvezőbb eredmények alapján, melyeket én gyógyintézetemben a "Margit"-forrás gyógyviz alkalmazása által a légutak idült hurutos bántalmainál tapasztaltam, hivatal érzem magamat ezen betegaim által kedvesen fogyasztott és jól türt gyógyvizet a legelsőrebben ajánlani. GÖRBERSDORF, 1879. márczius 18-án. Dr. Römpler Tódor. Borral használva a legegészségesebb és legkellemesebb ital. Kizárólagos főraktár ÉDESKUTY L. magy. kir. udvari szállító-nál Budapestben. Kapható azonkívül minden gyógyszerárban, fűszer-kereskedésben, szállodában és vendéglőben.

Gall Ferencz, kir. törvénzék elnök. Szappanos Sándor, tanácsjegyző. 110 (1-1)

Újabb árverési hirdetmény. 2299. 1884. A kecskeméti kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Hardi László és társai végrehajlatonak Hardi Erzebet és társai végrehajlatát szenvedő ellen vagyonsokozás megajtsági iránt folyamathoz levő végrehajtsági ügyében a kecskeméti 1409. számú tjkben 1609. r.-sz. a. foglalt s Hardi László és neje Császai Zsuzsanna kiskorú Marton Pál, Hardi Erzebet Marozsi Lászlóné, Hardi Imre és Hardi István peres felek közös tulajdonát képező bázirtok tartozékaival együtt 1884. évi kikiáltási áron, a 2218/1884. sz. a. bejelentett előbbi árverésnek, a tett utajánlat folytán, az 1881. évi 60. l.-cikk 187. §-hoz képest hatályon kívül helyezésre mellett, az 1884. évi június hó 10-ik napján d. e. 9 órakor, mint újabb egyetlen határidőben e kir. törvénzék tki helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a 295/1884. szám alatt már megállapított s a hivatalos órák alatt a tki-hatóságánál, valamint Kecskemét város polgármesteri hivatalában megtekinthető feltételek mellett eladandó fog, úgy azonban, hogy a jelzett ingatlan az utólag megajtsolt 1000 ft-on alól e nem adható. Venni szándékozók tartoznak a kiküldött áron alól is eladandó fog. Venni szándékozók tartoznak a kiküldött áron alól is eladandó fog. Kelt a kecskeméti kir. törvénzék tki oszt. 1884. május 21-én tartott üléséből. Szappanos Sándor, Gall Ferencz, tanácsjegyző. 109 (1-1) kir. törvénzék elnök.

Hirdetmény. A helybeli rom. kath. egyház tulajdonát képező, 5. tized 10. sz. alatt, a takarékpénztári palota átellenében fekvő emeletes épületben, egy lakosztály kijavításához szükséges ács- és asztalosmunkáknak árlejtésen leendő kintása a folyó év június hó 2-ik, vagyis plünkűsd másodnapjának délelőtti 11 órája van kitűzve; miről az illetők azzal értesítettek, hogy a vállalat biztosítására 10 százeleket betenni kötelesek; ugyanannyi százelek csatlósával zárt ajánlat is elfogadtatik. Kelt Kecskeméten, 1884. május 23-án. A gondnokság. 104 (2-2)

Kiadó lakás. Belső sétatér mellett 2 utcza, 1 udvari lakás Dékány-báznál 168. szám alatt azonnal átadható. Ugyanott két éves száraz kemény tűzifa öle 14 ft 50 kr., — és egy új vasajtó van eladó. 103 (3-3)

Nyári mulatóhely. Van szerencsém a n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, miszerint a vasút mellett levő közeli szállomban t. hó 24-től kezdve délutánokint nyári mulatóhelyet nyitottam, a hol t. vendégeimnek friss sürel, behűtött barokkát, valamint hideg és meleg étellekkel a legméréseltőbb áronok szolgálók, és a hol egy tekéző-pálya is áll a t. vendégek mulattatására. Tisztelettel kérem a n. é. közönség becses pártfogását. Kecskemét, 1884. Május 24. Dékány Imre, vendéglős. 108 (0-2)

Haszonbérbeadás vagy eladás. Méltóságos Hertzegh Sándor úr pusztá-ágasegyházi birtoka több évre haszonbérbe kiadó, avagy örökáron is eladó. Értesítést ad Dömötör Sándor közjegyző. 112 (3-1)

szőlője szabrdékből eladó. — Értekezhetni a tulajdonosnál Nagykőrűsi-útcza 233. sz. a. 107 (3-2)